

казахъ на тълпата, че азъ отивамъ въ Казанлъжъ, че тамъ е главния началникъ, комуто низамина ще трѣбва за разпитване, азъ обявихъ, че го вземамъ съ себе си: «А сетнѣ, слѣдъ разпитването, се едно, ще го растрелятъ!» успокоихъ азъ тълпата.

Българетѣ се съгласиха на моето искане съ явно не-удоволствие. Отъ Мжглишъ до Казанлъжъ 2 $\frac{1}{2}$ часа пѣтъ; отъ двѣтъ страни на пѣтя богати лозя, тютюневи плантации и посѣвени поля.

По пѣтя захванаха да ни срѣщатъ немногочисленни партии, въоръжени отъ краката до главата, българе; тѣ, испървенъ учудено, а сетнѣ съ нездържима ненавистъ, гледаха на пленения низаминъ, на когото азъ заповѣдахъ, на всякой случай, да се държи, за моето стрѣме. Всѣкой почти пѣт-никъ се считаше за задължителенъ да пита проводника: «Какво значи това? Защо руския офицеринъ води турчина че го не остави на Българетѣ». Проводника имъ разказва каква е работата, а тѣ начеватъ да псуватъ; трѣбва и мене да се насади на патчи яйца; поне проводника изказа открито своето неудоволствие: «Защо го ти взема, че го неостави въ Мжглишъ? жално ти стана? мигаръ не те е жалъ за нашитѣ бащи, майки, братя, сестри, които тия разбойници съ хиляди изклаха като овце!» и очитѣ на проводника се налѣха съ кръвъ и огънь. Срѣщнахме по нататакъ една каруца, каруцера не се посвини да удари единъ камшикъ на турчето. Захвана да ми става неприятно и за мой срамъ, трѣбва да се признажъ, азъ наченахъ да се кажъ дѣто вземахъ отгорѣ си такава спасителна рѫля. Версти на 4 — 5 отъ Казанлъжъ, влизамъ въ фруктови градини и розови плантации, които се распрострѣли доста на широко отъ десно и отъ лѣво на пѣтя; тукъ още тютюневи нивя и богати лозя; въ нѣкои градини направени караулни кѣщички. Нѣ всичко напрасно, нѣма нито жива душа. Азъ съ наслаждение се уповахъ отъ ароматния въздухъ и се радвахъ на мѣстността, на която природата дала всичко, само и само да направи човѣка щастливъ. . . . Нѣ сто че духча отъ кѣмъ Казанлъжъ лекъ вѣтаръ и донесе неприятна мжршава миризма, още сто двѣста раскряче — ний